

תת"ע (חיפה) 13745-01-25 - איהם ח'אלדי נ' מדינת ישראל

תת"ע (חיפה) 13745-01-25 - איהם ח'אלדי נ' מדינת ישראל לשלום חיפה

תת"ע (חיפה) 13745-01-25

איהם ח'אלדי

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[14.08.2025]

השופט אבישי קאופמן

החלטה

הנאשם עתר לביטול פסק דין שניתן בהעדר התייצבות כמפורט בהחלטתי מיום 29.7 והמאשימה התנגדה לבקשה.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, החלטתי לדחות את הבקשה.

פסק דין ניתן ביום 12.5.25 לאחר שעל פי אישור המסירה שבתיק, הזימון שנשלח לנאשם לכתובתו ברח' אל זיתון 69 בבסמת טבעון, (היא הכתובת המופיע ברשיון הנהיגה שלו, כפי שהופקד במזכירות) והוחזר בצירוף הערה "לא נדרש".

הודעה על פסק הדין נשלחה לנאשם ביום 15.5, וביום 8.6 הוא הפקיד את רישיונו במזכירות בית המשפט.

רק ביום 28.7 הגיש הנאשם בקשה זו לביטול פסק הדין, וזאת לאחר כ- 50 יום מהמועד שנודע לו על פסק הדין נגדו.

כפי שפסק בית המשפט המחוזי בעפ"ת 48254-11-23 דרבאשי:

כידוע, על פי הסיפא של סעיף 130(ח)(לחוק, בקשה לביטול השפיטה בהעדר, אמורה להיות מוגשת בתוך 30 יום מיום המצאת גזר הדין (אלא אם הוגשה בהסכמת תובע). עיון בתיק של בית המשפט קמא מראה, כי ההודעה על פסילת

רישיון הנהיגה בהתאם לגזר הדין נמסרה לידי המערער בתאריך 19.6.2023 לאחר שהושארה במענו משסירב לחתום על קבלתה. זאת, לאחר שני ביקורים של הדוור בביתו בעת ש"איש לא נמצא בבית" (ראו אישור המסירה הסרוק

בתיק בית המשפט קמא בספריית "מזכירות - המצאות שבוצעו"). דא עקא, הבקשה לביטול הוגשה לבית המשפט קמא בתאריך 20.9.2023 הרבה לאחר שחלפו 30 הימים. המערער לא סיפק הסבר לעובדה זו, כך שנראה כי

מלכתחילה, איבד הוא את הזכות לעתור לביטול פסק דין.

בפסיקה נקבע כבר פעמים רבות כי המועד שנקבע בחוק להגשת הבקשה לביטול פסק דין - מלמד על החשיבות שמייחס המחוקק לאינטרס הציבורי בעקרון סופיות הדין, וראו בהקשר זה רע"פ 4401/09 הרבסט; רע"פ 1446/14 ריאד ורבים אחרים.

המבקש אמנם מעלה טענות כנגד אישור המסירה, אולם דומה כי טענות אלה איבדו את משקלן מרגע שלא הוגשה הבקשה במועד, שכן משידע הנאשם על פסק הדין ולא הגיש בקשתו מיידית, יש לראותו כמוותר על זכותו להגיש בקשה לביטול.

אולם גם אם אבחן את הבקשה לגופה, ספק אם היא מגלה עילה.

הנאשם לא העלה טענה ממשית כנגד העבירה עצמה, העלה טענה כללית כי אפשר ולא הוא שנהג ברכב במועד הרלוונטי, אך לא ביסס טענתו ולא הראה מי כן עשה זאת, ויודגש כי תצהירו של הנאשם אינו אלא אימות של האמור בבקשה שהכין בא-כוחו, ואין בו גרסה עצמאית.

ויותר מכך, הנאשם כבר הפקיד רישיונו אשר נפסל לתקופה של חודש ימים, ותקופה זו הסתיימה עוד בטרם הוגשה הבקשה. לפיכך, גם אם תתקבל הבקשה וייקבע דיון חוזר בהליך, אין בכך כדי לסייע ממשית נאשם אשר כבר ריצה את העונש העיקרי, ורכיבי הענישה האחרים הם פסילה מותנית וקנס מתון בלבד.

אשר על כן, בנסיבות מצאתי כי אף לא נגרם לנאשם עיוות דין כתוצאה משפיטתו בהיעדר התייצבות.

לאור כל האמור לעיל החלטתי לדחות את הבקשה, ופסק הדין מיום 12.5 נשאר על כנו.

ככל שהפקיד הנאשם בתיק פיקדון לעיכוב ביצוע, ניתן להחזיר את הפיקדון לידי, כפוף לכל מניעה חוקית. לפנים משורת הדין ניתנת לנאשם אורכה להסדרת תשלום הקנס כאמור בפסק הדין, וזאת עד יום 30.9.

ניתנה היום, כ' אב תשפ"ה, 14 אוגוסט 2025.